

supliment

Nr. 5 / 2010

www.tiuk.reea.net

TIUK!

K-AVEM
KEF

Liviu Ioan Stoiciu

(scriitor, jurnalist)

Întâi *Tiuk!*

Întâi a fost poetul Mihail Vakulovski (cu care sunt compatibil „moral și spiritual”, inexplicabil; probabil fiindcă suntem moldoveni), apoi revista lui *Tiuk!* O revistă serioasă, echilibrată, de literatură dezinhbată, deschisă, polemică, experimentală, credibilă. O revistă de atitudine, cu coloană vertebrală, în care încap toate generațiile, culmea (nu se exclud definitiv). Când a apărut revista electronică *Tiuk!*, scriitorii români cu un PC și Internet acasă la ei sau la locul de muncă nu dădeau doi bani pe o asemenea aventură (pentru ei contează și azi numai „revista tipărită, de hârtie”). De altfel, nici un dicționar general al literaturii române nu include revista electronică, din păcate. Eu i-am mulțumit că m-a invitat

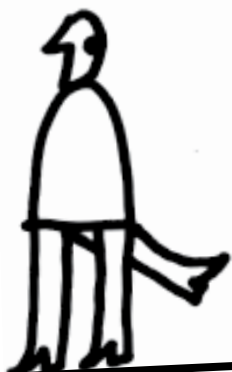
să colaborez la revista lui „de pe Internet”, simțindu-mă solidar cu o asemenea „întreprindere de viitor”. E o revistă-alternativă în cadrul literaturii române. Noile generații de scriitori se regăsesc mai degrabă în paginile unor asemenea reviste libere virtuale. Între timp, scriitorul profesionist și-a mai nuanțat impresia despre revistele electronice. Reviste care s-au înmulțit, dar niciuna n-a atins performanța *Tiuk!* Dacă-i consulți arhiva, te iei cu mâinile de cap – documentele adunate (de calitate)

Constantin ACOSMEI

REVERENȚĂ

(m-am aplecat și
mi-am smuls covorul
de sub picioare)

Sunt pe
doi

s-ar așeza în multe cărți originale de primă mână pe rafturi. A nu se confunda site-urile (edițiile online ale) revistelor de cultură „de hârtie” cu o revistă care apare exclusiv online, cum e *Tiuk! Tiuk!* are o identitate a ei de excepție.

Dan PERJOVSCHI

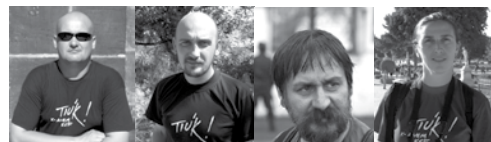
Politica pe termen lung

Indiferent dacă ne-am propus ceva sau nu, n-o să ne iasă.

Tiuk!

ăștia sîntem:

Mihail Vakulovski
Alexandru Vakulovski
Dan Perjovschi
Carmina Vakulovski

Editorial Tiuk nr. 1

(iarna 2001)

D-aia

Uite Tiuk! k-avem kef. L-am conceput duminică. E gazetu' tău de weekend. Citește ce-ți place. Că-ți. Că-mi. Că ne place. L-am gândit din mers. L-am făcut la fel. D-aia. În timpul săptămânii nu gândim. Știi tu de ce. D-aia. E revista în care vin cei mai buni, dar de plăcere. D-aia

Dacă nu noi, atunci cine?

Cine merge cu nașu' în cultura română?
Cine cu nașica? Cine face autostopul?
Cine face trotuarul? Cine zice că nu-s blaturi în cultura rom.?
Cine urmează,
Cine mai demisionează? Și când?
Cine-s zombii culturii române?
Cine trage cul. rom. de pantaloni?
Cine mănâncă în cantinele studențești?
Cine ne mănâncă sandvișul în lit. rom.?
Cine mănâncă la căcat?
Cine mănâncă viermișorul?
Cine se dă la cult. rom.? Unde?
Cine-i peștele? Dar cu blondele culturii române ce ne facem? Cine face?
Cine nu mai poate dar vrea!
Cine n-a cunoscut nici o tîrfă deși are 33 de ani?
Cine toarnă, cine-nghite?
Cine și-a consumat minutele gratuite?
Cine vorbește la telefonul aproapelui?
Cine are mercedes? De unde dracu are atîția bani să-și ia poezie fără plumb?
Cine se îmbracă de la second hand?
Cine se dezbracă?
Cine face striptease în cultura română?
Cine sînt maneliștii lit. rom?
Cine este copilul minune?
Cine sînt clonele literaturii?
Cine scrie șlagăre?
Cine reciclează poezii?

Cine s-a născut patron?
Cine ești tu oare?
Cine nu semnează condica?
Cine îl dopeză pe scriitorul român?
Cine ne plătește munca în bonuri de masă?
Cine joacă alba neagra?
Cine sînt pensionarii cult rom?
Cine face pe el în cult r?
Cine pe vecin?
Cine și-o face cu mîna lui? Cine cu dreapta, cine cu stînga?
Cine cu mîna altuia? Cine cu secretara mică?
Cine a înțeles cel mai bine capitalismul?
Cine dă premiile?
Cine-i prietenul lui care le ia?
Cine-i tînăr și neliniștit?
Cine-i Betty cea urîță?
Cine-i de trei ori femeie?
Cine bate filmul?
Cine-i veriga slabă?
Cine-i Buda? Cine-i budă? Cine-i Budila?
Cine a citit pînă aici?
Cine-a publicat în cinci?
Cine e băiatul de mingi?
Cine n-a fost în WTC pe 11 septembrie?
De ce?
Cine-i postmodernist clasic?
Cine lucrează contra timp?
Cine-i contra? Și de ce nu e?
Cine vrea să fie miliardar? Și de ce e?
Cine-s maidanezii culturii române?
Cine-s aurolacii?
Cine-s dacii?
Cine taie frunze la cîini?
Cine ține cu ursu' ?
Cine ține cursu' ?
Cine are teren la mare?
Cine ține casă de creație pt sine?
Cine are totdeauna dreptate?
Cine n-are mamă n-are tată?
Cine vrea să rămînem prieteni?
Cine-a pus buticu-n drum?
Cine se tratează cu bilet de pensionar?
Cine-o futut femeii celebre?
Cine-n cine?

Alexandru VAKULOVSKI: MANIFESTE KLU

1-UL MANIFEST KLU: TRAGE APA!

Ne trăim viața trecînd dintr-un bar în altu' încercînd să găsim prin beție ceea ce creierul refuză să gîndească treaz. România e o țară de căcat, cu toții de-abia așteptăm să o tăiem, să ne cărăm de aici (în loc să tragem apa la budă).

Ce ne face viața insuportabilă, ce (sau cine) zi de zi ne apropie de nebunie și sinucidere? Ce lucruri s-au împutit și trebuie îngropate explodate?

Statul și legile lui ne sufocă. Toți suntem criminali, toți trebuie să stăm la pîrnaie. Viața noastră prin însăși existența sa e o crimă. Suntem ca niște personaje de la teatrul de păpuși, toate acțiunile ne sunt dictate de mîini jegoase ce trag de ațe.

Rupe ațele, fii liber! A venit timpul să mergi după instinctele tale, nu după legile unor securiști transformați acum în „oameni de afaceri”, deputați, președinți...

Fă rău celui ce-ți face rău!, altfel o să devii sclav, așa ca părinții tăi: sclav al sistemului, sclavul serviciului, sclavul șefului, sclavul partidului, sclavul sclerozei și al diareii mintale.

Fă sport!, trebuie să te țină mușchii în ceea ce faci! Condiția ta fizică și pentru alții contează, de ce să nu conteze pentru tine?

Fii spontan!, spontaneitatea e caracteristica omului liber. Înjură la locul potrivit!

Trăim într-o societate agresivă cu mari probleme psihice. Trebuie să răspundem agresivității, răului cu violență. Sunt total împotriva violenței, dar răul cu rău se tratează, altfel, pa! libertate, fraternitate, egalitate și alte cuvinte frumoase golite acum de sens.

Pișă-te pe cei ce vor să te scuipe, atacă pe cei ce vor să te lovească, cacă-te în gura ce se deschide împotriva libertății tale!

Legile trebuie să reprezinte realitatea în care trăim, nu o realitate SF. Astfel:

- trebuie urgent legalizată prostituția. Să știm cine se vinde, cît tre' să plătim, dacă plătim ori nu, cine o face pe bani, cine de plăcere. De ce banii să se ducă proxeneților? Oare politicienii care nu vor să se legalizeze prostituția nu sunt direct cointeresați ca acest lucru să nu se întîmple?

- trebuie urgent legalizat consumul marijuanei. Oare cum poate fi alcoolul permis și marijuana interzisă? Alcoolul te degradează, te face agresiv, îți creează dependență. Spre deosebire de alcoolici, cei ce fumează marijuana nu sunt agresivi, nu degradează pînă la stadiul bovinelor. Cuiva îi convine ca și comerțul cu marijuana să nu aibă impozite, să fie o plăcere interzisă și o tentație mai mare? Oare cui? De ce frații noștri trebuie să stea la pîrnaie pentru că au fumut un joint? Criminalii adevărați să stea la pîrnaie!

- trebuie legalizat permisul de port armă. Acum au arme doar criminalii, tu ești fără nici o putere în fața lor. Cînd toți vor putea avea armă criminalul nu va mai fi avantajat în fața ta.

- trebuie urgent să dispară armata obligatorie, o urmă murdară a comunismului din Europa de Est. Dacă mai trebuie să existe armată - să fie armată profesionistă, de ce să fac eu armată dacă urăsc violența, războiul? Armata e o pușcărie altfel numită. O pușcărie obligatorie în Europa de Est. O umilință a cetățeanului de către stat.

- pentru viitor, sperăm și vom cere dispariția buletinelor de identitate – o umilire și o îngrădire de libertate a omului. Trebuie să purtăm ca niște animale însemnele, apartenența la turmă. De ce să justificăm tot timpul de unde venim și alte lucruri ce ar trebui să ne intereseze doar pe noi? Criminalii și politicienii să fie obligați să aibă buletine!

- trebuie amendate și pedepsite orice fel de manifestări ale cenzurii. Aceste atavisme violente s-au mai păstrat și continuă să lovească în noi. Cultura mea depinde de mine, de alegerea mea, nu de ce îmi bagă pe gît un securist.

- trebuie să dispară granița dintre R. Moldova și România. După ce toată lumea se teme de noi și ne interzice să intrăm în țările lor, am ajuns să ne separăm între noi. Politicienii români și basarabeni sunt niște excelenți imitatori ai prostiei. Pe cînd Ungaria face tot ce poate pentru maghiarii din străinătate, și mi se pare firesc acest lucru, România & R. Moldova ca două curve proaste ce sunt își dau palme și se scuipe în gură.

- să ne cărăm apoi cu toții la schiat!

(Tiuk nr. 2, 2002)

ANKETIUK: Care e relația ta cu muzica? Cînd scrii, muzica te ajută sau din contra?

Cristian ROBU-CORCAN

Relația mea cu muzica a fost strânsă. De fapt, strânsă de tot... Nici nu știu cînd am sărit direct dintr-un parc din Brăila, în care alergam urmărit de două ARO de Miliție – motivul era simplu: aveam sute de tăieturi pe blugi - , direct în componența unei trupe rock, numită Siaj. Se întîmpla în Constanța, în anii 1990. Cîntam și încercam să

mă conving că așa o să fie toată viața. Noaptea citeam și aflam că este exclus să fie așa toată viața. Citeam într-o vilă din Mamaia, într-un vacarm de nedescris, printre prieteni

făcuți praf și puștoaice demente. Nimeni nu-mi spunea nimic, chiar dacă părea ciudat: eram recalcitrant pe timpul ăla. În fine, literatura a avut dreptate. M-am

întors în Brăila, chemat de bunicii mei. Într-un fel, mi-au salvat viața. Am lăsat brusc chitara din mâini și am cunoscut oameni admirabili: Mahler,

Musorgski etc... îi știm cu toții, nu-i așa? Dar degeaba îi știm, sunt de neînțeles. Ideea e că sunt zile întregi cînd plutesc cu „neînțelegerea”

asta în cap. Apoi este imposibil, privind un lucru, un om, o culoare, să nu simți acordul care vibrează în interiorul lor. Sau poate e

posibil să nu simți, însă asta e alt lucru pe care nu-l înțeleg. De cîtva timp, pentru mine, muzica sună altfel. Mă opresc aici.

Cînd scriu sau citesc nu mai aud nimic.
Cînd ascult muzică iar nu mai aud nimic.

Tiuk Estionar extrem Literatura și extremismul

1. Se spune că în literatură, ca autor, nu trebuie să ai limite. Nimic nu este interzis. Care e punctul tău de vedere?

2. Ce e permis în literatură și în realitate nu?

3. Cunoașteți cazuri cînd normalul din literatură reprezintă extremă în viață?

4. Ce puteți face în literatură și în viață nu?

5. Scriitorilor li se iartă mai ușor faptele extreme în realitate?

**Liviu
ANTONESEI**

*Scriitorii sînt
iertăți mai ușor
decît fotbaliștii sau
gimnastele!*

1. Da, în literatură este permis totul – cu excepția notabilă a plagiatului! Nu cuprind în acest cuvînt, desigur, aluzia, citatul, alte proceduri intertextuale, pastişa, scrierea parodică. Dar, în rest, în literatură este permis totul, cel puțin în faza primă a creației, a elaborării primare, altfel ceea ce scriem ar fi mort de la bun început, am naște un avorton. Sigur, după aceea, autorul își face calculele de oportunitate privind limitele pe care crede că și le poate permite. El, nu alții! Și oportunitate, nu oportunism!

2. Ehei, cîte sînt permise literaturii și nu realității! În literatură poți, de pildă, să-ți supui la cazne personaje, să le torturezi, să le omori dacă te enervează prea tare ori te-ai plictisit

de ele, le poți trece prin destinul lui Iov ori al lui Dracula. În realitate, nu poți nici măcar pîlmui un critic literar neghiob sau un cititor impertinent. Nu, din păcate, uneori, limitările realității sînt intolerabile, cumplite!

3. Păi, din cele deja scrise, cred că reiese că, din punctul meu de vedere, tot ceea ce se întîmplă în literatură este cum nu se poate mai normal! Desigur, acolo în literatură. Și aproape tot ceea ce nu ține de realismul plat în literatură devine, prin nu știu ce alchimie, ceva extrem în viață. Și nici măcar nu trebuie să mergem la crime, atrocități etc. pentru a constata asta. Uitați-vă puțin la îndemnurile care încearcă să ne îndrepte viața – „Excesul de zahăr, alcool și grăsimi dăunează grav sănătății”, „Fumatul provoacă impotență” etc. Dacă ar fi oneste, acestea ar ajunge la concluzia firească: „Viața dăunează grav sănătății”! Nu e așa? Nu ne conduce viața inexorabil spre moarte?

Și, acum, gîndiți-vă, dacă asemenea îndemnuri ar funcționa în literatură (și ar fi funcționat mereu și în viață!), unde i-am fi găsit pe Gargantua, Pantagruel, Don Juan, Dracula, ca să nu-l mai evoc și pe marchizul De Sade!

4. În literatură, pot face orice. Dacă nu fac chiar orice, este pentru că țin seama și de regulile de compoziție și de cele ale bunului gust literar – al meu, personal care-va-să-zică! Nu mi-ar ajunge însă cyberspațiul pentru a le enumera pe cele pe care nu le pot, sau nu le mai pot face în viață, deși cei care mă cunosc știu destul de bine că nu sînt chiar un abstinent în unele privințe, nici vreun fricos. Unele interdicții sînt de la început, cele care țin de o minimă etică personală, clădită pe fundament creștin și buddhist, altele au venit cu anii...

5. Da, probabil mai ușor decît fotbaliștilor sau gimnastelor, de pildă! N-am auzit de vreun scriitor suspendat pentru

consum de droguri, dopaj sau alcoolism avansat! În schimb, Villon n-a fost iertat de furt în numele talentului, nici scriitorii care au pactizat, ca indivizi, cu dușmanul de pedepse, dacă e să ne gîndim la cei executați după al doilea război mondial, sau măcar exilați precum Celine, sau anatematizați, cazul lui Pound... Ba chiar, am senzația, alții, care nu erau scriitori, au scăpat mai ieftin din asemenea penibile meandre biografice...

sex în plex

*am încercat de-atâtea ori
să scap
dar n-am putut
de gura lor
și tot ce eu
am încercat să fac
e în zadar
n-am viitor*

Stau întins în pat și ascult punk. E mișto. Un demo cu o formație din Bacău – Scandal. Deja începusem să cred că doar labagiii care nu știu să țină ca lumea chitara se apucă de punk. Dar nu, există și punkeri adevărați. Uite, ca Scandal.

*și lumea e parșivă
uneori
cu oameni tari
și oameni slabi
și nu contează dacă mai și mori
oricum tu
n-ai viitor*

Cool. Mihnea îmi povestea că a stat pe aceeași stradă cu vocalistul – Gabi. Băiatul e un punker adevărat, cu creastă, dar mai ales – maestru în sport la judo. Așa că puținții sunt imbecilii care se leagă de el, iar după ce se leagă – hotărâsc că nu e cel mai plăcut mod de a-și petrece vremea.

Din cauza că e punker – părinții l-au alungat de-acasă. Problema s-a rezolvat scurt, după ce rucsacul a fost făcut și ușa deschisă, babacii s-au hotărât să-i mai dea o lecție de etică. Totul s-a terminat cu sex în plex. Mămica aruncată într-o parte a

**Alexandru
VAKULOVSKI**

camerei, tăticul în alta. Ce mai? – no future.

Bacăul e împărțit în două grupări mari – una de punkeri antirasisti, antinaționaliști și alta de țigani maneliști. Cu tot antirasismul lor – punkerii se cam iau la futut constant cu țiganii. După o bătălie din asta un punker a fost ucis, iar Gabi s-a trezit cu un cuțit înfipt în tâmplă.

*trei nuiele
trei surcele
pizda mă-sii
hai să bem*

Auzi, îmi zice Mihnea, ți-am povestit faza cu gaborii? Nu. Stăteam odată în Bacău la o terasă și beam cu băieții. La un moment dat îl vedem pe Gabi plimbându-se prin zonă. Din altă direcție veneau

doi gabori beți pizdă. Când au ajuns față-n față – s-au luat de el. Gabi a vrut să treacă mai departe, dă-i-n pizda mă-sii de crețini. Dar gaborii se țineau scai.

L-a apucat pe unul și i-a tras o trântă de pământ. Următorul s-a lovit de un pumn. La următoarea încercare a gaborilor, Gabi i-a apucat de ceafă și i-a futut cap în cap. Toată terasa aplauda.

Au încercat să-l bage la pârnaie, l-au dat în judecată, că cică le-a furat cincizeci de mii, dar cum jandarmii din Bacău făcuseră pregătirea fizică cu Gabi – nu a fost prea greu să scape.

După asta a apărut piesa lor celebră, Patrula sugă pula:

*ai o joacă și ești șmecher
tu crezi că ești cineva
dar ești mare prost și fraier
mă-ta te-a făcut așa
patrula
patrula
patrula
patrula sugă pula!
patrula
patrula
patrula
patrula sugă!!!*

Uneori la concerte sunt dați afară de gabori din cauza asta. Oare de ce se supără? Mie îmi place textul, îl mai ascult o dată.

ALISA

(Selecție & traducere de Mihail Vakulovski)

Mîine poate fi tîrziu

Rănilile se tratează atât de greu.
Încă o inimă arde ca o torță.
Steaua datoriei internaționale
Înfrumusețează stingerea într-o zi însoțită.
Se pare că ai încurcat totul,
Un cuceritor nu poate să fie partizan.
Oare tu îți aperi orașul aici?
Oare datoria ta e să aperi islamul de isterici?
Mîine poate fi tîrziu,
Tu încă n-ai uitat să iubești.
Mîine poate fi tîrziu
Să trăiești!
Sfîrșitul nu se potrivea cu începutul
Cînd politicianul te învâța ce e viața,
Vă amintiți cum v-au petrecut mamele,
Cum spuneau: „Fiule, să te întorci!”
Știu că tu ai ales să te arunci în foc,
Te cred că ai mers pînă la capăt,
Dar cît de tare a fost, cam atît de grea va fi mahmureala.
Și cei care au rămas în viață
Tușesc în noapte, dar iadul nu-i va lăsa să se întoarcă.
Fețele lor sînt foarte tinere,
Iar sufletele-s frînte, sufletele dor.
Un ciung de douăzeci de ani
A devenit dependent de iarbă străină.
Cu țigara în gură intră în luptă,
Cu țigara în gură intră în pat.

(piesa poate fi ascultată aici: http://www.youtube.com/watch?v=wkgaqckwTiw&feature=Playlist&p=99B97B84CFAB49F2&playnext=1&playnext_from=PL&index=12)

Rap totalitar

Rapul totalitar nu vă e ha-ha,
Rapul totalitar e un fapt,
Rapul totalitar s-a format în ani de zile,
În sunetul sirenelor și lătratul cîinilor.

Rapul totalitar e varianta
Reconstituirii bisericilor sub depozit,
Rapul totalitar e un dans:
Un pas înainte și doi înapoi.

Rapul totalitar e echilibru,
Rapul totalitar e acțiune,
Rapul totalitar e un biscuite abstract
Și un pumn absolut concret.

Rapul totalitar e un experiment,
Ca o perestroică de trezire a maselor.
Rapul totalitar e o voce caldă:
„Actele la control!”

Rapul totalitar e un acvariu*,
Pentru cei care cîndva au iubit oceanul.
Rapul totalitar e ca o grădină zoologică,
Cînd după gratii ești tu însuși.

Rapul totalitar e o licitație,
Unde ești cumpărat, unde ești vîndut.
Rapul totalitar e o junglă
În care, oricît de ciudat ar părea, se trăiește.

Rapul totalitar e un televizor,
El ne conduce, ne învâța să trăim.
Rapul totalitar e un film,
Dar despre acest film nu pot să vorbesc.

Rapul totalitar e un joc electric,
Un fel de break dans,
Rapul totalitar e o discotecă,
Unde își învîrte discurile sale artileristul Hans.

* Notă: Poemul poate fi citit și de sine stătător, dar un cunoscător al rock-ului rusesc va intra neapărat în jocul lui Kincev, care folosește multe denumiri ale formațiilor rock rusești: Akvarium, Okean Elzy, Zooparc (am tradus „grădină zoologică”), Auktion (am tradus „licitație”), Televizor, Kino (am tradus „film”), Diskoteka...

Rapul totalitar e la fel de vechi ca universul,
Atracție vie și acum.
Iar camera de rîs și acum
E despărțită doar de o ușă de camera de tortură.

Iar publicitatea are propria voce,
Dar publicitatea nu e urmărită public
Și dacă ești cel ales de lunetă
Atunci ești o țintă sigură.

Rapul totalitar e doar un exemplu
De societate surdo-mută
Și dacă aceștia nici nu prea văd
Atunci e cu atît mai bine pentru ei.

Dacă-mi veți spune: „Ce-i cu chestia asta?
Tu, nene, ești maximalist!”
Eu am să vă răspund: „Ce spui, führerul meu,
Eu pur și simplu sunt antifascist!”.

(piesa poate fi ascultată aici: <http://www.youtube.com/watch?v=gS5EM12uAk0&feature=related>)

GENERAȚIA MEA

Două mii și treisprezece luni
Sacrificate pentru un joc absurd,
Dar lumina stelei care a dispărut
Mai e încă lumină.
Ție ți-e foarte greu să crezi,
Drumul tău e de la acest perete pînă la peretele acesta.
Răspunde:
M-ai înțeles sau nu?
Din păcate, sînt slab, așa cum a fost și martorul ocular
Al întîmplărilor de pe muntele Pleșuv.

Eu pot să prevăd,
Însă nu pot să prevestesc.
Dar, dacă vei vedea cumva
Ochii mei la fereastra ta
Să știi,
Am venit să nu te las să dormi.
Generația mea tace la colțuri,
Generația mea nu îndrăznește să cînte,
Generația mea simte durere,
Dar iarăși sub bici e nevoită să intre.

Generația mea se uită în jos,
Generația mea se teme de ziuă,
Generația mea noaptea veghează,
Iar dimineața se devorează.

Ziua verde-albastră
S-a ridicat de unde-a trecut furtuna.
Ce sărbătoare frumoasă,
Dar se simte clar lipsa noastră.
Ți-e greu să te hotărâști, te-ai obișnuit
Să cîntărești - pentru, să cîntărești - împotriva.
Înțelege,
Eu îți dau o șansă.
A fi viu e meseria mea,
Asta e o semeție, dar asta e în sîngele meu.
Eu pot să citesc în nori
Numele acelor care ar putea să zboare.
Și, dacă vreodată
Vei simți săgețile Marii iubiri,
Să știi,
Am venit să te ajut să te ridici.

Daniil HARMS

(Traducere de Mihail VAKULOVSKI)

***

Dragă Nicandr Andreevici,

am primit scrisoarea ta și am înțeles imediat că e de la tine. La început m-am gîndit că poate nu-i de la tine, dar, cum numai am desfăcut-o, imediat am înțeles că-i de la tine, ba s-ar putea să nu fie de la tine, m-am gîndit. Mă bucur că te-ai căsătorit deja, fiindcă atunci cînd omul se căsătorește cu cine a vrut să se căsătorească înseamnă că el și-a îndeplinit dorința. Ieri am primit scrisoarea ta și m-am gîndit deodată că această scrisoare e de la tine, apoi m-am gîndit însă că, se pare, nu e de la tine, dar am deschis-o și văd că sigur e de la tine. Foarte bine ai făcut că mi-ai scris. La început nu scriai, apoi însă deodată mi-ai scris, deși și mai înainte, mai înainte de perioada cînd nu-mi scriai, - tot îmi scriai. Eu imediat, cînd am primit scrisoarea ta, imediat am hotărît că-i de la tine, și, apoi, sînt foarte bucuros că tu deja te-ai însurat. Căci, dacă omul a vrut să se însoare, atunci el, orice s-ar întîmpla, trebuie să se însoare. Din această cauză sînt foarte bucuros că în sfîrșit te-ai căsătorit anume cu cine vroiai să te căsătorești. Și ai făcut foarte bine că mi-ai scris. Eu m-am bucurat foarte tare - cum am văzut scrisoarea ta - și m-am gîndit imediat că ea e de la tine. E adevărat că, în timp ce-o deschideam, mi-a fulgerat în minte că ea nu e de la tine, dar pe urmă, totuși, am hotărît că e de la tine. Mulțumesc că mi-ai scris. Mulțumesc frumos pentru asta și-s foarte bucuros pentru tine. Tu poate că nu înțelegi de ce sînt atît de bucuros pentru tine, dar am să-ți spun imediat: eu sînt bucuros pentru tine fiindcă, fiindcă te-ai însurat, și anume - te-ai însurat cu cine vroiai. Iar asta, știi, e foarte bine să te însori anume cu cine vrei să te însori, fiindcă anume atunci obții ceea ce ți-ai dorit. Anume din cauza asta sînt atît de bucuros pentru tine. Și, de asemenea, sînt bucuros pentru că tu mi-ai scris scrisoare. Eu încă de departe am hotărît că scrisoarea e de la tine, dar cum am luat-o în mîini m-am gîndit: dar dacă nu e de la tine? Apoi mă gîndesc: ba nu, firește că e de la tine. Deschid scrisoarea și în timpul ăsta mă gîndesc: e de la tine sau nu-i de la tine? De la tine-i sau nu-i de la tine? Ei, dar cum am desfăcut-o am și văzut că-i de la tine. M-am bucurat foarte tare și am hotărît să-ți scriu și eu o scrisoare. Despre multe trebuie să-ți spun, dar pur și simplu nu e timp. În orice caz, e bine că mi-ai scris scrisoare. Acum știu că tu deja demult te-ai căsătorit. Eu și din scrisorile precedente știam că te-ai căsătorit, dar acum din nou văd: absolut adevărat, te-ai căsătorit. Și eu sînt foarte bucuros că te-ai căsătorit și mi-ai scris scrisoare. Eu îndată ce-am văzut scrisoarea ta, am și hotărît că iarăși te-ai căsătorit. Ei, mă gîndesc, asta e bine, că iarăși te-ai căsătorit și mi-ai scris scrisoare despre asta. Acum scrie-mi cum e noua ta nevastă și cum s-a întîmplat. Transmite-i salutări noii tale neveste.

Veronica D. NICULESCU

floribunda

Un SMS

Într-o seară, cineva m-a întrebat prin SMS dacă cred în Dumnezeu. Eu mă culcasem deja, era foarte târziu, și-am citit mesajul cu capul pe pernă. N-am răspuns; nici nu mai țin minte când mi s-au închis ochii.

În capătul străzilor înguste și întunecoase, se vede mai bine lumina. Trebuie să te plimbi mult și singur. Apoi să taci mult și singur. Apoi să împarți ce-ai văzut doar cu cineva, oricum, măcar și printr-un mesaj scris din vârful degetelor în beznă, oricât ar fi de târziu.

Roman TOLICI
Catrine Zetta Johns

murdară mi-este salopeta
s-a înfundat chiuveta cu un os
baga-mi-aș pula-n Catrine Zetta Johns

Șerban FOARȚĂ

***

Fîș-făș
făcea duduia-n fîș
care (în loc să duduie) foșnea

foarfecele de grădină al lui Nea
grădinaru făcea hîrș-hîrș-hîrș

(poți să-mi spui ce este aia pîrș?)

munții patriei erau tot mai plini de tîrși
iar văile – de tîrșă.

Interviu cu Gheorghe ZAMFIR

realizat de Mihail Vakulovski

- Domnule Gheorghe ZAMFIR, acum, când sînteți cunoscut în toată lumea, vă mai amintiți cum ați început să cîntați? Care a fost primul instrument la care vă plăcea să cîntați?

- Prima mea pasiune a fost acordeonul, la care am început să cînt de la vîrsta de 9 ani. Am o colecție de acordeoane la care cînt și astăzi pentru a-mi astîmpăra ofurile. Chiar zilele trecute am înregistrat la Radio București un disc cu voce și acompaniament de acordeon.

- Cum ați ajuns la nai, instrumentul pe care l-ați adus în atenția lumii muzicale internaționale și pe care – trebuie să recunoaștem cu plăcere – l-ați revoluționat, din toate punctele de vedere?

- La vîrsta de 14 ani m-am dus la București să învăț acordeonul. Clasa se desființase. Și juriul format din 15-20 de profesori. Fănică Luca mi-a făcut semn să

mă apropii de el. „De unde ești?” – m-a întrebat. „Din Găești”. În Găești am cîntat ani și ani cu taraful lui Lache. „Al cui ești?” „Al lui Tudorică Băcanu”. „Aaaaa, îl cunosc, rămîi la nai”. „Nu îmi place acordeonul, - a zis, - încearcă naiul, măcar trei luni”. Am încercat și după istorii uluitoare, după două renunțări am rămas definitiv la nai.

După ani și ani mi-am dar seama că nu eu am ales naiul, ci el m-a ales pe mine.

- Mai aveți muzicieni în familie? Cine v-a îndreptat spre muzică?

- Nu am muzicieni în familie, nimeni nu a fost.

- Domnule Zamfir, cine v-a influențat la începuturile carierei? Maestrul Gheorghe Zamfir are maeștri?

- Da, Fănică Luca, care m-a îndrumat și inițiat în tainele și secretele celui mai uriaș dintre instrumentele muzicale. Fănică Luca rămîne și va rămîne tot timpul în sufletul meu. A fost unul din cele mai mari fenomene ale sec. XX din muzica lăutărească. Cîntăreț, chitarist, naist și mai ales pedagog. El a salvat naiul de la dispariție. L-am iubit ca pe un idol și-l voi iubi mereu. De cîte ori îmi aduc aminte de el plîng.

- Aveți concerte în toată lumea, în cele mai vestite săli posibile. Există concerte de care vă amintiți mai des?

- Da, Opera din Sydney. Opera din San Francisco, Frankfurt, Domul din Hamburg (trei mii de oameni), Munchen (2800 locuri), Kenedy Center, Linz (3000 de locuri), Lincoln Center, Massey Hall (Toronto, 3000 oameni), Albert Hall (Londra, 8000 locuri), Ontario Place (Toronto, 8500 locuri, 9 ani la rînd), Olimpio (Paris, 3000 locuri), L'Eglise Madlen (Paris, 1500 locuri), Complexe D'Jardin Montreal - 3000 locuri), Vancouver (7 concerte consecutive – 3000 locuri).

- Unele dintre piesele dvs. au fost alese și pentru coloana sonoră a unor filme celebre, ca *Once upon a time in America*, *Karate Kid* sau *Kill Bill*. Cum a fost experiența asta cinematografică?

- Marii cineaști și compozitori de muzică de film m-au cooptat pentru aceste colaborări, precum: Ennio Morricone, Sergio Leone, Bill Conti, Yves Robert, Quentin Tarantino.

- Ce stiluri de muzică ascultați cu plăcere, acasă sau pe drum, între concerte?

- Numai baroc și folclor - cît se poate de mult, pentru că este cea mai fabuloasă muzică de pe Terra. Vivaldi, Pergolesi, Cimarosa, J.P. Rameau. Simfonii și concerte, Mozart, Beethoven, Faure, Debussy, Sibelius.

- Fiul dvs. face parte dintr-o formație rock din Canada. Cum vă pare muzica rock?

- ...

- Aveți nenumărate premii, unele unice, fiind unicul artist european care a cîștigat 2 discuri de aur în SUA etc., etc. Ce înseamnă premiile pentru dvs. și ce premiu v-ar mai putea bucura?

- Un singur premiu e suficient. Harul pe care mi l-a dat Dumnezeu; restul premiilor le poate obține oricine. Am valize întregi de Decorațiuni, Medalii și Diplome. Și la ce-mi folosesc?

- În afara muzicii ce vă mai place să faceți? La ce carte de-a dvs. vă întoarceți mai des?

- Sunt scriitor, poet cu trei volume editate, pictor cu trei expoziții în țară și străinătate, estet și eseist. Scriu o carte de aforisme și am terminat o carte de basme pentru copii.

Compoziția este o mare slăbiciune a mea. Am în proiect un ciclu dedicat naturii, Recviemul Român, Opera Dracula, concerte și simfonii.

- Când vă place mai mult să scrieți sau să pictați sau să compuneți ori cîntați? E nevoie de-o anumite stare pentru a alege una din artele care vă plac?

- Tot timpul îmi place să creez, în orice stare m-aș afla. Iubesc animalele necondiționat, natura cu tot ce conține ea, în afară de creaturile care (sacrifică) varsă sînge și care trăiesc din sacrificiul altor creaturi. Visez la o pace și o armonie eternă pe Terra, după care – între oameni cu Dumnezeu.

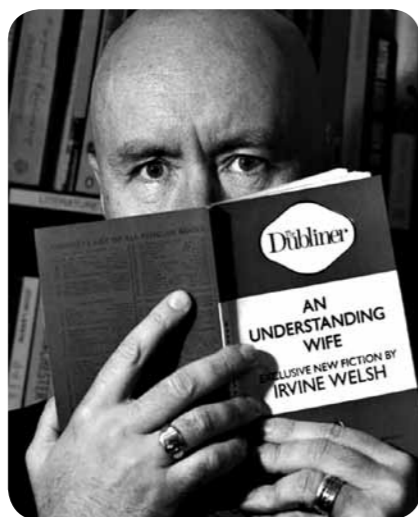
(30 ianuarie, 2010, Brașov)

Amuzi.
30 ianuarie 2010

Mihail VAKULOVSKI

Acid House

„Acid House” e un volum de povestiri de Irvine Welsh, pe care-l știe toată lumea datorită romanului „Trainspotting”. Știam la ce să mă aștept, așa că am citit „Acid House” de plăcere, în paralel cu o carte de-a lui Murakami la fel de hedonistă, pe care am ascultat-o la MP3. Recunosc din start că am sperat că va fi mai experimentală, asta probabil pentru că încă-s influențat de volumul de proză scurtă al lui Sorokin, „Dimineața lunetistului”... Irvine Welsh însă nu are de gând să încerce altceva decât e al lui, așa că păstrează în „Acid House” aceeași atmosferă ca și-n celelalte cărți ale sale, același tip de personaje mărginașe, aceleași reacții violente sau absurde, același stil sarcastic, aceeași lume, chiar și locul acțiunii fiind același, aceleași trasee, același limbaj direct și suburban. Personajele lui Welsh sînt niște looseri, textul care prinde cel mai exact lumea asta fiind „Cauza Granton Star”, despre cum doar în cîteva ore un om poate pierde absolut totul, metamorfozîndu-se, la Welsh la propriu, într-o muscă. O proză foarte faină despre ghinion și ghinionști, despre adevăr și realitate. Nu degeaba scenaristul Welsh își începe filmul inspirat din această carte de povestiri exact cu personajul din „Cauza Granton Star”. Recomand să vă uitați la film după ce citiți cartea, dacă încă nu l-ați văzut. Prima proză a cărții, „Pușca”, e despre răzbunare. Interesant e că narator e Jack-cel-care-ajunge-cu-arma-la-tîmplă. „Gunoaie europene” e despre scabrosul care te atrage, despre estetica urîtului, dar și

despre travestiți. „Stoke Newington Blues” îi are în centru tot pe narcotici (ca-n toată cartea), dar și pe polițiștii rasiști. În „TVA '96” Welsh își imaginează proverbele la propriu, exact ca Sorokin, așa că aici omul își poate pierde capul sau exact invers... îi rămîne doar capul. Din „Blîndețe” poți vedea cum e să ai un plod cu o curvă bețivă. „Ultima oprire în Adriatică” e despre iubire, soartă și sinucidere, narator fiind viitorul sinucigaș. În „Cvartetul dezastrului sexual” Welsh e un Harms mai cinic și mai dur. „Snuff” e despre cum e să trăiești în filmele altora, iar „S-a înfundat sistemul” e despre profesionalism pe înțelesul defuncturilor de bude. „Unde gunoaiele ajung în mare” e o ironie nemiloasă față de vedetele care-și doresc ceva firesc, de care oamenii simpli mai degrabă fug. Madonna, Kim Basinger, Victoria Principal și Kilie Minoque visează să și-o tragă cu unu' și altu' și să ajungă vreodată în Leith, orașul de lîngă

Edinburg, în care s-a născut Welsh, care nu le dă, însă, nici o șansă: „N-o să ajungem niciodată în Leith! spuse Kim pe un ton definitiv și disprețuitor. Cre' că visați. / - Poate c-o s-ajungem cîndva! spuse Kilie, cu o umbră de disperare în voce. / Celelalte aprobă din cap. Dar, în fundul sufletelor lor, știau că Kim are dreptate”. În „Rezervele bunicii” vedem cum generațiile pot fi legate și de dependența de droguri, de exemplu, iar „De-a latul patului” observăm cum o relație de fapt inexistentă poate fi foarte intensă. Stephanie vede în vibrator penisul lui Frank, iar Frank se gîndește la Stephanie cînd își fute păpușa gonflabilă. Ei locuiesc „de-a latul holului” și se întîlnesc adesea, zîmbindu-și stînjeniți. „Mama Lisei se întîlnește cu regina mamă” e despre demitizare, „Cei doi filosofi” e despre știința necunoscută. „Pieșe componente...” e despre dragoste și sex, două planuri în paralel cu două tipuri de familie și cum viața părinților se reflectă în educația și starea psihică a copiilor lor. Și „Acid House” a intrat în film, inversarea vîrstei făcînd ficțiunea foarte haioasă. Exact ca și Sorokin, Irvine Welsh își încheie cartea de proză scurtă cu o nuvelă. O carte plină de umor și ironie la scrierea căreia Irvine Welsh s-a distrat cu mult cinism, o carte tristă și veselă în același timp, violentă și gingașă, frumoasă și abjectă, viguroasă și blazată, o carte mișto.

Irvine Welsh, „Acid House”, Ed. Polirom, 2010
Traducere de Ciprian Șiulea

Mihail VAKULOVSKI

Concertul

„Concertul” de Radu Mihăileanu e un film atît de bun încît după vizionare (re-ascultînd concertul lui Tchaikovsky) te întrebă dacă poate fi considerat românesc, așa cum s-au întrebat mulți dacă Herta Muller a cîștigat Nobelul pentru literatură și pentru România sau... nu tocmai... Filmul este în limba rusă și pe alocuri în franceză și e foarte bine realizat, foarte bine gîndit, are un scenariu extraordinar, actorii își joacă perfect rolurile, în special rusul Aleksei Guskov și franțuzoaica Melanie Laurent, dar și Vlad Ivanov se înscrie perfect în peisaj, povestea este emoționantă și te prinde din prima. Meritele sînt în primul rînd ale regizorului și scenaristului Radu Mihăileanu, francez de origine română. Subiectul face din „Concertul” un film de artă, dar cred că filmul va prinde și la marele public, cum se zice, adică va avea succes și în cinematografe. Fostul dirijor de la Orchestra Bolshoi, foarte apreciat în lumea muzicală internațională, în timpul comunismului fusese concediat pe motive politice, iar acum lucrează ca om de serviciu la Bolshoi, decăzut mult față de alte vremuri. Într-o zi Filipov găsește o invitație pentru un concert la

Palais Chatelet din Paris. Bolshoi trebuie să înlocuiască în ultimul moment Filarmonica din San Francisco, care nu mai putea să ajungă la Paris. Lui Filipov îi vine o idee trăsănită, dar genială: să adune orchestra sa, pe care o consideră mai bună decît actuala formație, și să se ducă ei la Paris. De aici drama existențială devine comică, pentru că fiecare ex-muzician acum are viața lui de șofer de taxi sau de salvare, compozitor pentru filmele porno ș.a.m.d. Apoi, cînd ajung la Paris, după ce-l conving pe un fost activist să le fie impresar și să nu accepte concertul fără ca violonista Anne-Marie Jacquet să le fie solistă, filmul devine comico-tragic, pentru că ex-sovieticii se poartă ca niște estici care încearcă să mai facă un ban, beau și nu vin la repetiție, Anne-Marie Jacquet aproape că refuză să cînte cu ei, doar că este ademenită cu aflarea unui secret de familie, și anume, cine sînt părinții ei. Dacă vreți să aflați și voi – duceți-vă la film, merită!

„Concertul” de Radu Mihăileanu (2009, Franța, România, Italia, Belgia)
Cu: Aleksei Guskov, Melanie Laurent, Vlad Ivanov...

Drumuri Tiuk!

Mihail VAKULOVSKI

Odesa-mama

Odesa e cel mai apropiat oraș de satul bunicilor și al părinților, așa că în copilărie îl vizitam adesea, în excursie cu clasa sau cu tata, după haine pentru școală sau după periute & acuarele pentru pictură. Cu colegii de clasă am mâncat prea multă nucă în ciocolată și de atunci nici acum nu-mi prea plac nucile și alunele, cu tata am fost la Muzeul Oglinzilor Strîmbe și le-aș recomanda tuturor călătoria asta. Cine a intrat în copilărie între acele oglinzi care te fac gras, slăbănog, urît, fioros, într-o ureche și cu trei ochi și s-a distrat pe seama sa nu prea are cum să-i lipsească simțul umorului, una dintre caracteristicile cu care se mîndresc fătii odesiții; pe bună dreptate, aici născîndu-se unii dintre cei mai mari scriitori și actori umoriști, de la Ilf & Petrov la Mihail Jvanetski. În acest an mi-am luat concediu în august, ca să fiu acasă de ziua mea și a mamei, ca de obicei, așa cum s-a întîmplat de cînd exist, dar acum aveam un motiv în plus, mama împlinind 60 de ani. Am sărbătorit pe 8 august, duminică, mai aveam de stat acasă încă o săptămînă, așa că am hotărît să-i arăt lui K Odesa de ziua mea, pe 10 august. La 5,45 am luat autobuzul de la șoseaua nr. 1 a URSS, care trece pe la noi prin sat și în două ore eram deja în Odesa-mama, briliantul Mării Negre, oraș-erou, oraș-port, unul dintre cele mai mari orașe

ale Ucrainei, cu 1.012.500 de locuitori (legali, că numai de la noi din sat s-a mutat vreo 50 % din tineret acolo), mare centru cultural și științific (românii n-au nevoie de vize, iar eu am trecut cu buletinul md). Gara din Odesa pare un muzeu, o operă de artă și în exterior, și în interior, a făcut K niște poze și după aceea mă uitam la ele și mă gîndeam în ce muzeu au fost făcute... Știu că oglinzile strîmbe-s pe lîngă gară, dar văd că acum nimeni nu mai știe de ele, așa că am luat-o – pe jos, așa cum mergem mereu prin orașele pe care le vizităm - spre centru, pe strada Pușkin. Fiu, ce frumusețe, ce liniște, ce civilizație. Atmosfera nu-mi mai amintea de Odesa copilăriei mele, acum parcă m-aș fi aflat într-un oraș din Occident, oamenii sunt foarte amabili, îți zîmbesc și răspund fără grabă la întrebări, chiar dacă nu mai știu unde-s oglinzile strîmbe, de parcă ar fi al 13-lea scaun al lui Ilf & Petrov, cetățeni de onoare ai Odesei, de altfel. N-am mers prea mult și am ajuns la Muzeul Pușkin, care se află, firește, pe strada Pușkin, în fostul hotel unde a locuit poetul 13 luni, cît s-a aflat în Odesa, venind din Petersburg (via Basarabia). De altfel, chiar din acest muzeu se poate observa ce legat de Basarabia era Pușkin, super muzeu în care sunt tablouri cu el, manuscrise, desene, statueti, dar și citate, dintre care multe cu Basarabia. „În Basarabia noastră nu ducem lipsă de impresii”, îi scria Pușkin lui Turghenev, citat care se poate citi și pe pereții muzeului Pușkin din Odesa. „Am venit din Moldova mea în Europa...” îi scrie Alexandr Sergheevici lui L.S. Pușkin, din Odesa în Petersburg, citat pe pereții odesiți. Știați că

portretul-desen al lui Pușkin e desenat chiar de el, pe marginea textului „Evghenii Oneghin”? Ne-am făcut poze prin muzeu, am vorbit cu ghidul, o bătrînică foarte simpatică și faină, care ne-a spus că, din păcate, Muzeul Literaturii, care se află nu departe, lîngă Filarmonică, e închis pentru restaurare, dar să-l vizităm neapărat cînd vom avea ocazia, că merită sută la sută. Cred, și iată că avem motive să mai existe o „data viitoare”, așa cum avem noi (mai ales K) grijă să se întîmple de fiecare dată. Am făcut poze și cu statuia lui Pușkin din fața muzeului și am pornit mai departe, pînă la Muzeul de Artă, unde erau cîteva expoziții de prin Asia – Egipt, Japonia, China, dar și două expoziții ale artiștilor odesiți. Una era de pictură, a lui Leka, influențat tare de mare, în orice stil ar picta, fie clasic, fie postmodern. Cînd am văzut peștele numit „Virsta Lunii” mi-am zis că ar merge ca și copertă a unui album Luna Amară, i-am făcut, firește, poză, ca și multor altor picturi ale lui nenea odesitu'. Cealaltă expoziție era de sculptură, autor: Stepanov. Sculptură ideatică și de atmosferă, faină-faină. Cînd ne-am intersectat cu Deribasovskaia un picior se pornise pe celebra Deribasovskaia, celălalt se ducea în continuare pe Pușkin. Am mers un pic pe Deribasovskaia, în jos, pînă la parcul care duce la mare, apoi ne-am întors pe Pușkin, pînă pe Primorskaia, pe lîngă Muzeul de Arheologie, cu Laocoon în față (unde ne-am intersectat cu o pereche de tineri care-și făceau poze exact unde ne duceam noi, de care am scăpat abia pe Primorskaia), statuia lui de Ribas, ducele de Richelieu, primul primar al Odesei,

devenit mai apoi și prim ministru al Franței, primăria, semnele cu distanța pînă la cele mai importante orașe din lume, printre care și Chișinău și Constanța, tunul-trofeu, pe care rușii l-au cucerit în Războiul Crimeei, după ce au scufundat cel mai mare vapor militar de la acea vreme, „Tiger”, cînd se luptau cu armatele Angliei și Franței, alt monument al lui Pușkin, apoi am luat-o pe bulevardul Primorsky, acum patrimoniu UNESCO, bulevard care se întinde pe țărmul Mării Negre. Chiar în capătul lui era un butic cu tricouri cu Odesa-mama, șepci de marinari și cu dicționarul semi-explicativ al limbii odesite. Bulevardul se întinde de la primărie pînă la Palatul Voronțov, iar la mijloc se află celebrele Trepte Potemkin, numite și Scara din Odesa. Pînă la trepte mai e un muzeu viu, în mijlocul bulevardului, acoperit doar de sticlă, prin care se vede istoria grecească a Odesei (aici a existat o colonie grecească numită Odesos), un muzeu al figurilor de ceară, dar și un hotel foarte vechi căruia-i tot făceau poze oamenii. Treptele Potemkin au fost construite în 1837 și au devenit faimoase după ce aici s-a filmat acea scenă celebră a căruciorului cu copilul din filmul „Crucișătorul Potemkin”. Treptele au cîteva secrete și iluzii optice de care nu știau nici prietenii din sat care au locuit și muncit la Odesa ani de zile. De sus treptele nu se văd, ci doar părțile care unesc treptele, 20 cîte 20 (erau 200, dar cînd s-a mărit portul au astupat 8), treptele ascunzîndu-se și scara pîrînd foarte mică. De jos în sus nu se mai văd acele legături, ci doar treptele, care par

foarte multe, iar scara – foarte lungă, trepte pe care le poți urca și cu un funicular. Un fotograf mi-a pus maimuțica lui în brațe, am mîngîiat-o și i-am zis „Spasibo”, „A, ruskii”, a spus el și i-a pus maimuțica unei fete care nu părea din Est, făcîndu-i repede o poză. De pe trepte se vede frumos portul și golful Odesei, unde-s tot felul de vaporase, poți face croaziere diverse, unde e hotelul de 4 stele Odesa, dar și diferite monumente și sculpturi, de care vezi la tot pasul în Odesa. Aici e o bisericuță foarte cochetă, un clopot mișto, monumentul copilului de aur, muzeul ancorelor, iar pe malul mării – statuia soției marinarului cu copilul lor în brațe, de unde se vede – în mare – și farul. Ne-am întors pe bulevardul Primorsky urcînd scările, iar la capătul bulevardului am găsit Palatul Voronțov și Colonelele Grecești, complex construit între 1824 și 1827. Coloanele creează o atmosferă de sărbătoare, iar de la ele ți se deschide o panoramă superbă. E așa de frumos încît un copilaș nu se lăsa nicidecum dus de acolo (se revolta românește!). Pe leul dintre coloane și palat scrie cu marcherul „Happy B-Day Paranoia” (v-am spus io că era ziua mea). După Voronțov am vizitat-o și pe Ecaterina cea Mare (și la propriu, sculptura avînd 11 metri!) din Piața Ekaterinskaia, considerată întemeietoarea noii Odesa. Apoi ne-am întors pe Deribasovskaia, strada pietonală din centrul Odesei, mult cîntată de poeți și muzicieni, numită așa în cinstea lui de Ribas, care a locuit pe-aici, cel care a ajutat la reconstrucția orașului și care a fondat cel mai vechi parc din Odesa, unde

e un chioșc pentru fanfară, sculpturile unui leu cu leoaica lui și puii lor, un scaun din „Cele 12 Scaune”, o sculptură cu marele artist și cîntăreț Leonid Utesov stînd pe-o bancă, piața Ostap Bender, un cosmonaut care aruncă avioane de hîrtie. Tot pe-aici se plimbă fotografi cu animăluțe pe umăr, pictorii fac caricaturi sau te pictează, iar barurile și cluburile din jur te amenință cu foarte cunoscutul umor odesit: „Atenție, în club funcționează aerul condiționat, apoi – e foarte fain, gustos și romantic”, pe indicatorul rutier fiind desenat un fulg, iar alături – o bunocă doar cu sutien și cu o cușmă sovietică. Pe geamurile unui magazin de ferestre și uși scrie „Ferestre și uși. Cu vedere în viitor”, iar pe-un perete, un îndemn la mișto: „Bateți-vă copiii!”.

Continuare - pe www.tiuk.reea.net

Mihnea BLIDARIU

PLAYLIST

(fragment)

marble house (the knife)

N-a văzut lumina naturală a zilei nicio-dată. N-a atins o floare. Nu a ținut-o nimeni de mână. N-a simțit căldura soarelui pe piele, nici stropii de ploaie. N-a strâns în pumn vreo insectă. N-a băut nici un fel de suc, n-a fumat nici o

țigară, nu s-a îmbătat vreodată. Nici nu a zămbit. În schimb, a plâns mult, mult mai mult decît alții. A plâns la primul viol, la al doilea, la al treilea. Apoi, la un moment dat, s-a oprit. Țipetele nu mai ieșeau. Știți foarte bine cum vine chestia asta, ați văzut atâtea filme, plus știrile de la ora 5. Apropos, nici la televizor nu s-a uitat vreodată, nici la cinema n-a fost. N-a ascultat vreo poveste. Sunetele pe care auzul ei le-a perceput, constant, au fost acelea ale propriului plâns, gâfăielile libidinoase ale bătrînului, înjurăturile lui porcoase și cîteva sirene de ambulanță, undeva, foarte departe.

Totul a început devreme, foarte devreme. De la 7 ani și 4 luni, mai precis. Atunci taică-său a închis-o în pivniță și, în aceeași seară, a violat-o prima dată. Singurele amintiri pe care le are despre „afară” sunt un castron cu lapte, pâine și o lingură pe masă, perdelele grele, cenușii, la ferestre, vînația urâtă de pe obrazul mamei și ochii ei exprimînd – bineînțeles – neputința. Cam asta e tot. După aceea, viața ei a intrat într-un ritm îngrozitor: viol, mâncare, somn, viol, mâncare, somn. Foarte rar lipsea bătrînul de la vreo partidă. Atunci, mintea ei închipuia o mică sărbătoare, cu ființe imaginare care, însă, reușeau

cu greu să poarte numele de „zâne” sau „pitici din poveste”: fiindcă nu îi citise nimeni povești și pentru că nu văzuse niciodată vreo carte înfățișând asemenea creaturi, ale ei erau construite din materialul pus la îndemână de beciul îngust. Aveau aripi de mușegai, chipuri maronii, haine de culoarea saltelei jechoase și părul scurt, cu găuri pe alocuri. Însă emanau, fără îndoială, bunătate și fericire. Mă rog, asta presupunem noi, acum, fetița nu știa să denumească acele senzații calde ce o împresurau atunci când se făcea ora și monstrul nu apărea în cadrul ușii de tablă zincată. De asemenea, nu știa nici să întrebe de ce i se întâmplă ce i se întâmplă; ajunsese, chiar, să creadă că acesta e mersul natural al lucrurilor, că

asta este viața. Cu toate acestea, exista undeva, ascuns, un sentiment intuitiv că pereții reci între care locuia nu erau tot, că exista mult mai mult, undeva. Bunăoară, se întreba cine făcuse acești pereți, și ușa, și salteaua, și de unde erau pâinea și laptele de fiecare zi. Gustul laptelui, mai ales, o îmboldea să creadă că există pe lume și alte făpturi, în afară de gândacii grețosi, făpturi care au același gust ca și zeama albă ce i se aducea în fiecare zi. Iar din înjurăturile bătrânului înțelesese că există ceva acolo, dincolo de ușa grea. Violurile nu erau foarte diferite între ele, însă începuse să le perceapă nuanțele și să întrevadă în ele stările lui, stări care, era convinsă, erau provocate de altceva.

Confirmarea a venit după ce a avut ciclul prima dată. Avea deja 13 ani. Atunci, taică-său a bătut-o câteva ore în șir, ca și cum bătaia ar fi putut opri fluxul de sânge dintre coapse. În acea seară, pivnița s-a îmbibat de mirosul acela dulceag, care nu a mai părăsit-o niciodată. A doua zi, i-a aruncat un pachet ce conținea un material alb, moale și i-a adresat singurele cuvinte pe care avea să le audă vreodată din gura lui, în afară de înjurături: „vreo patru zile ai liber, curvo!”. Le-a repetat, fascinată, în beznă, zile în șir, descoperindu-le, pe rând, laturile ascuțite, ca și anumite rotunjimi plăcute. Și le-a imaginat pe fiecare în parte, acordându-le câte un univers separat, univers ce rămânea, inevitabil, gri, cenușiu, insalubru, umed, dar care o ajuta să viseze. Ceea ce, să recunoaștem, era cam singurul lucru ce îi rămânea de făcut. Însă revelația adevărată a fost materialul cel alb și punga de plastic în care era învelit. Mirosul lui, consistența lui, fâșăitul

plasticului au determinat-o să fie absolut sigură că exista, cu adevărat, o lume, chiar dacă nu putea s-o numească astfel. Acele senzații străine îi confirmau că ceva se întâmplă, dincolo de mica ei închisoare. Într-un fel, a fost mai rău: după acea experiență, violurile începuseră să devină iar insuportabile, țipetele începuseră să capete glas. În pieptul scorjit i de adunau, tot mai des, sunete ce vroiau, parcă, să spargă zidul și să o elibereze.

Însă nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Tortura a mai durat mult timp, aproape suficient de mult încât să înceapă să uite și punga cu material alb să nu mai producă nici un vis cenușiu. Doar propoziția aceea rămăsese înfiptă, undeva, ca un automatism verbal care, spre enervarea bătrânului, se declanșa la fiecare viol.

Apoi, deodată, totul s-a oprit.

O zi.

Două.

Cinci.

Șapte.

Monstrul nu a mai apărut.

Continuare - pe www.tiuk.reea.net

TIUK!

coordonator supliment: m.vklvsk
design: Andrei Gamarț
corector: m.vklvsk
traduceri: m.vklvsk
desene: Dan Perjovschi
contact: revista.tiuk@gmail.com
<http://www.tiuk.reea.net>

Toate materialele aparțin Asociației Oberliht și KLUBului TIUK! și nu pot fi preluate fără acordul acestora.
Răspunderea pentru materiale revine integral autorilor.

#5 | Revista la PLIC |
august 2010

literatură, artă, atitudine
<http://plic.oberliht.com>

TIUK!

This Is Us:

Mihail Vakulovski
Alexandru Vakulovski
Dan Perjovschi
Carmina Vakulovski